

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (trzecia izba)

z dnia 25 stycznia 2024 r. *

Skarga o stwierdzenie nieważności – Termin do wniesienia skargi – Przekroczenie terminu –
Oczywista niedopuszczalność

W sprawie T-280/23

Oil company „Lukoil” PAO, z siedzibą w Moskwie (Rosja), którą reprezentowali B. Lebrun
i C. Alter, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, który reprezentowali U. Rösslein i S. Toliušis, w charakterze
pełnomocników,

Radzie Unii Europejskiej, którą reprezentowali M. Bauer i L. Bratusca, w charakterze
pełnomocników,

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali M. Burón Pérez i A.-C. Simon, w charakterze
pełnomocników,

oraz

Rejestrowi służącemu przejrzystości,

strony pozwane,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: F. Schalin, prezes, P. Škvařilová-Pelzl i I. Nömm (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: V. Di Bucci,

wydaje następujące

* Język postępowania: francuski.

Postanowienie

- 1 W skardze opartej na art. 263 TFUE strona skarżąca, Oil company „Lukoil” PAO, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji sekretariatu rejestru służącego przejrzystości Ares (2023) 1618717 z dnia 6 marca 2023 r. o wykreśleniu jej z rejestru służącego przejrzystości Unii Europejskiej.

Co do prawa

- 2 Zgodnie z art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna, Sąd może orzec postanowieniem z uzasadnieniem, bez dalszych czynności procesowych.
- 3 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że udzielone przez stronę skarżącą i strony pozwane odpowiedzi na pytania zadane im w ramach środków organizacji postępowania w dniach 11 lipca, 17 sierpnia i 5 października 2023 r. wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, dotyczące potencjalnego wniesienia skargi po terminie. W związku z tym Sąd postanawia, zgodnie z art. 126 regulaminu postępowania, wydać orzeczenie bez dalszych czynności procesowych, a nawet bez potrzeby doręczania skargi stronom pozwany, ponieważ ze względów przedstawionych poniżej skargę tę należy tak czy inaczej odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną.
- 4 Zgodnie z art. 263 akapit szósty TFUE skargę o stwierdzenie nieważności wnosi się w terminie dwóch miesięcy, stosownie do przypadku, od daty publikacji zaskarżonego aktu, jego notyfikowania stronie skarżącej lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez stronę skarżącą wiadomości o tym akcie. Zgodnie z art. 60 regulaminu postępowania termin ten należy ponadto przedłużyć o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość.
- 5 Jeśli chodzi konkretnie o obliczanie terminów, to art. 58 § 1 lit. a) i b) regulaminu postępowania przewiduje, po pierwsze, że „jeżeli początkiem terminu oznaczonego w dniach, tygodniach, miesiącach lub latach jest pewne zdarzenie lub czynność, przy obliczaniu terminu nie uwzględnia się dnia, w którym zdarzenie to nastąpiło lub czynność została podjęta”, a po drugie, że „termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach upływa z końcem tego dnia w ostatnim tygodniu, miesiącu lub roku, który nazwą lub datą odpowiada dniowi, w którym stanowiące początek terminu zdarzenie nastąpiło lub czynność została podjęta; jeżeli w okresie oznaczonym w miesiącach lub latach dzień, w którym powinien upłynąć termin, w ostatnim miesiącu nie występuje, termin upływa z końcem ostatniego dnia tego miesiąca”.
- 6 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powyższy termin do wniesienia skargi został ustanowiony w celu zapewnienia jasności i pewności stanów prawnych oraz uniknięcia jakiegokolwiek dyskryminacji lub arbitralnego traktowania w administrowaniu wymiarem sprawiedliwości – ma on charakter bezwzględnie wiążący, zatem sąd Unii powinien z urzędu weryfikować, czy ów termin został dotrzymany (wyrok z dnia 23 stycznia 1997 r., Coen, C-246/95, EU:C:1997:33, pkt 21; postanowienie z dnia 19 stycznia 2018 r., Miasto Gliwice/Komisja, T-485/17, niepublikowane, EU:T:2018:40, pkt 6).
- 7 Należy również przypomnieć, że to na stronie, która powołuje się na wniesienie skargi po terminie, spoczywa ciężar udowodnienia daty, w której zaskarżona decyzja została doręczona, a w każdym razie daty, w której zainteresowany dowiedział się o niej, jeżeli jest to akt

- o charakterze indywidualnym (zob. analogicznie wyrok z dnia 29 listopada 2018 r., WL/ERCEA, T-493/17, niepublikowany, EU:T:2018:852, pkt 59). W niniejszej sprawie obowiązek wykazania powyższego spoczywa zatem na stronach pozwanych.
- 8 Aby decyzja została skutecznie doręczona, nie jest konieczne, aby adresat rzeczywiście zapoznał się z jej treścią, lecz aby miał on możliwość skutecznie się z nią zapoznać. W tym względzie należy zauważyć, że dowód na to, że adresat decyzji nie tylko ją otrzymał, ale również mógł skutecznie się z nią zapoznać, może wynikać z różnych okoliczności (zob. analogicznie postanowienie z dnia 31 lipca 2020 r., TO/ESZD, T-272/19, EU:T:2020:361, pkt 42).
 - 9 W tym sensie w celu ustalenia, czy decyzja przekazana pocztą elektroniczną została prawidłowo doręczona adresatowi w określonym dniu i czy tym samym w tym właśnie dniu rozpoczął się bieg terminu do wniesienia skargi, strona zainteresowana musi wykazać, poprzez dostarczenie niezbędnych informacji w tym względzie, nie tylko, że o tej decyzji adresata powiadomiono – w tym znaczeniu, że została ona przesłana na jego adres elektroniczny i że pod tym adresem ją otrzymał, lecz także że wspomniany adresat miał w tym dniu możliwość skutecznego zapoznania się z treścią rzeczony decyzji, a mianowicie że mógł on otworzyć wiadomość elektroniczną zawierającą decyzję, o której mowa, a tym samym prawidłowo zapoznać się z nią we wspomnianym dniu (zob. analogicznie wyrok z dnia 1 sierpnia 2022 r., Kerstens/Komisja, C-447/21 P, niepublikowany, EU:C:2022:612, pkt 22).
 - 10 W tym względzie domniemanie, że adresat decyzji dostarczonej mu pocztą elektroniczną mógł w każdym wypadku skutecznie zapoznać się z jej treścią dopiero w dniu, w którym sprawdził swoją skrzynkę poczty elektronicznej, tak samo jak domniemanie, że adresat takiej decyzji ma możliwość skutecznego zapoznania się z jej treścią w każdej sytuacji od dnia jej nadejścia na adres jego skrzynki poczty elektronicznej, nie mogą być zgodne z przepisami wskazującymi, w jakim terminie można wnieść skargę (zob. analogicznie wyrok z dnia 1 sierpnia 2022 r., Kerstens/Komisja, C-447/21 P, niepublikowany, EU:C:2022:612, pkt 25).
 - 11 W niniejszej sprawie sekretariat rejestru służącego przejrzystości w wiadomości elektronicznej z dnia 6 marca 2023 r. doręczył zaskarżoną decyzję stronie skarżącej. Strona ta przyznała wyraźnie, że wspomniana wiadomość elektroniczna dotarła tego samego dnia do skrzynek poczty elektronicznej dwóch przedstawicieli wskazanych przez nią podczas dokonywania wpisu do rejestru służącego przejrzystości (zwanych dalej „przedstawicielami”). Wynika z tego, że termin wystąpienia z żądaniem stwierdzenia nieważności tego aktu, przewidziany w art. 263 TFUE, upłynął co do zasady w dniu 16 maja 2023 r., podczas gdy skargę złożono w sekretariacie Sądu dopiero w dniu 17 maja 2023 r. Na pierwszy rzut oka wydaje się zatem, że skargę wniesiono po terminie.
 - 12 Strona skarżąca podnosi jednak szereg argumentów, w których kwestionuje zarzut wniesienia skargi po terminie.
 - 13 W pierwszej kolejności strona skarżąca kwestionuje to, że zapoznała się z wiadomością elektroniczną w dniu 6 marca 2023 r., ze względu na to, że wiadomość ta dotarła co prawda w tym właśnie dniu na adresy skrzynek poczty elektronicznej jej przedstawicieli, lecz poza godzinami pełnienia przez nich obowiązków. Strona skarżąca utrzymuje zatem, że nie miała ona możliwości skutecznego zapoznania się z treścią rzeczony wiadomości elektronicznej w dniu jej przesłania do przedstawicieli strony skarżącej.

- 14 Należy zatem ustalić, czy strony pozwane wskazały wystarczające przesłanki pozwalające uznać, że przedstawiciele strony skarżącej mieli możliwość skutecznego zapoznania się z treścią wiadomości elektronicznej z dnia 6 marca 2023 r. w tym samym dniu, w którym wiadomość ta nadeszła na adresy ich skrzynek poczty elektronicznej.
- 15 W tym względzie w piśmie z dnia 31 marca 2023 r., zaadresowanym do sekretariatu rejestru służącego przejrzystości, pełnomocnicy strony skarżącej przedstawili w odpowiedzi na zaskarżoną decyzję, załączoną do wiadomości z dnia 6 marca 2023 r., wniosek o wznowienie postępowania wyjaśniającego zgodnie z punktami 7.3 i 7.4 załącznika III do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 20 maja 2021 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości (Dz.U. 2021, L 207, s. 1; zwanego dalej „porozumieniem międzyinstytucjonalnym”).
- 16 Należy wyjaśnić, że pkt 7.3 załącznika III do porozumienia międzyinstytucjonalnego przewiduje, iż sekretariat rejestru służącego przejrzystości może rozważyć wniosek o wznowienie postępowania wyjaśniającego „w terminie 20 dni roboczych od poinformowania zainteresowanych stron o swojej decyzji”.
- 17 Należy również przypomnieć, że jeśli chodzi o zasady obliczania terminów, to art. 3 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. 1971, L 124, s. 1) przewiduje, iż „[j]eżeli okres wyrażony w dniach, tygodniach, miesiącach lub latach nalicza się od chwili zaistnienia wydarzenia lub wykonania czynności, do okresu nie zalicza się dnia, w którym miało miejsce to wydarzenie lub czynność”.
- 18 Przypomniawszy powyższe, należy zauważyć, że w celu uzasadnienia, iż wniosek o wznowienie postępowania wyjaśniającego wobec strony skarżącej został złożony w terminie 20 dni roboczych, jej pełnomocnicy wyraźnie wskazali w ostatnim akapicie pisma z dnia 31 marca 2023 r. na fakt, iż bieg terminu 20 dni roboczych rozpoczął się w dniu „7 marca 2023 r.” i że rzeczony termin 20 dni roboczych upływa ich zdaniem w dniu „3 kwietnia 2023 r.”.
- 19 Tak konkretnej informacji, pochodzącej od samych pełnomocników strony skarżącej, nie można interpretować inaczej niż jako uznania przez nich, że wiadomość elektroniczna zawierająca zaskarżoną decyzję została skutecznie przekazana w dniu 6 marca 2023 r. przedstawicielom strony skarżącej, że rzeczona wiadomość znalazła się w ich skrzynkach poczty elektronicznej tego samego dnia i że zapoznali się oni z tą wiadomością lub co najmniej mieli możliwość skutecznie się z nią zapoznać w dniu owego przekazania i otrzymania. Wynika z tego zatem, że wiadomość elektroniczna zawierająca zaskarżoną decyzję została w dniu 6 marca 2023 r. „prawidłowo doręczona” wspomnianym przedstawicielom.
- 20 Gdyby bowiem przedstawiciele strony skarżącej otworzyli wiadomość elektroniczną z dnia 6 marca 2023 r. lub mieli możliwość jej otwarcia dopiero następnego dnia od wspomnianego przekazania i otrzymania tej wiadomości, a mianowicie w dniu 7 marca 2023 r., to w piśmie z dnia 31 marca 2023 r. znalazłaby się, logicznie rzecz biorąc, informacja o rozpoczęciu biegu terminu 20 dni roboczych w dniu 8 marca 2023 r.
- 21 W tych okolicznościach argument wysunięty przez stronę skarżącą, dotyczący przekazania wiadomości elektronicznej poza godzinami pracy, nie może wystarczyć do podważenia jasnych sformułowań ostatniego akapitu pisma z dnia 31 marca 2023 r.

- 22 W drugiej kolejności strona skarżąca utrzymuje, że wiadomość elektroniczna zawierająca zaskarżoną decyzję została przekazana w dniu 6 marca 2023 r. wyłącznie przedstawicielom jej belgijskiej spółki zależnej, a mianowicie Lukoil Belgium NV, a nie jej samej, i że wobec tego nie mogła się ona w tym dniu zapoznać z rzeczoną wiadomością.
- 23 Argumentacji strony skarżącej nie można uwzględnić.
- 24 Po pierwsze, należy podkreślić w szczególności, że art. 2 lit. c) porozumienia międzyinstytucjonalnego przewiduje, iż „podmiot zarejestrowany” oznacza „[każdego] przedstawiciela grupy interesu, który został wpisany do rejestru”.
- 25 Dalej, art. 6 ust. 2 porozumienia międzyinstytucjonalnego przewiduje, że wnioskujący o wpis do rejestru przedstawia informacje wymienione w załączniku II do tego porozumienia. Wśród informacji, które należy zawrzeć w rejestrze służącym przejrzystości, wymienionych w pkt I rzeczonego załącznika, widnieją między innymi imię i nazwisko „przedstawiciela prawnego podmiotu” oraz „osoby odpowiedzialnej za stosunki z Unią”.
- 26 Ponadto, zgodnie z art. 8 ust. 3 lit. b) porozumienia międzyinstytucjonalnego, sekretariat rejestru służącego przejrzystości opracował – dla wnioskujących o wpis oraz dla podmiotów zarejestrowanych – wytyczne dotyczące tego rejestru, na potrzeby spójnego stosowania omawianego porozumienia (zwane dalej „wytycznymi”). Punkt 2 wytycznych, zatytułowany „Zasada jednego wpisu”, wskazuje, że aby uniknąć wielokrotnych wpisów i przyspieszyć administracyjną obsługę wniosku lub rejestracji, przedstawiciele grup interesu działający w więcej niż jednym kraju (jak w wypadku przedsiębiorstw wielonarodowych) powinni zarejestrować swoją działalność w rejestrze tylko raz, ujmując w jednym wpisie różne inne podmioty sieci, grupy kapitałowe lub też inne podmioty. W wytycznych wyjaśniono, że w praktyce dokonanie wpisu na ogół należy do oddziału lub biura reprezentującego interesy podmiotu wobec instytucji Unii Europejskiej.
- 27 Punkt 5 wytycznych, zatytułowany „Informacje, które należy zawrzeć w rejestrze”, wymienia rubrykę 4, dotyczącą „osoby prawnie odpowiedzialnej [przedstawiciela prawnego podmiotu]”, który to termin definiuje on jako „osobę fizyczną upoważnioną do podejmowania działań w imieniu przedstawiciela grup interesu lub reprezentowania go w kontaktach z organami publicznymi”.
- 28 Wreszcie, zgodnie z art. 8 ust. 3 lit. c) porozumienia międzyinstytucjonalnego oraz w rozumieniu kodeksu postępowania widniejącego w załączniku I do tego porozumienia, podmioty zarejestrowane ponoszą ostateczną odpowiedzialność za prawidłowość przekazanych przez siebie informacji.
- 29 Po drugie, z przedłożonego przez Komisję wyciągu z rejestru służącego przejrzystości wynika, że jedynie strona skarżąca była wpisana do rzeczonego rejestru. Jej belgijska spółka zależna nie została bowiem w żaden sposób zarejestrowana oddzielnie, a wymieniono ją jedynie jako „biuro odpowiedzialne za stosunki z Unią”. Wobec tego zgodnie z art. 8 ust. 3 lit. b) porozumienia międzyinstytucjonalnego i w rozumieniu zasady jednego wpisu zawartej w pkt 2 wytycznych, które przywołano w pkt 26 powyżej, należy uznać, że wskazanie strony skarżącej jako jedynej organizacji wpisanej do rejestru służącego przejrzystości objęło wszystkie przedsiębiorstwa grupy, do której należała strona skarżąca, we wszystkich krajach, w których grupa ta była obecna, w tym jej belgijską spółkę zależną, i że błędne jest twierdzenie, iż rzeczona spółka zależna była również wpisana do wspomnianego rejestru.

- 30 Po trzecie, należy podkreślić, że nazwisko „przedstawiciela prawnego podmiotu” wskazane przez stronę skarżącą to „S.”, a nazwisko „osoby odpowiedzialnej za stosunki [z Unią]” to „B.”. Zgodnie z art. 6 ust. 2 porozumienia międzyinstytucjonalnego i pkt I załącznika II do tego porozumienia, przywołanymi w pkt 25 powyżej, oraz w rozumieniu pkt 5 wytycznych, przywołanego w pkt 27 powyżej, należy uznać, że poprzez wyznaczenie przedstawiciela prawnego i osoby odpowiedzialnej za stosunki z Unią strona skarżąca zgodziła się, aby osoby te działały w jej imieniu i w charakterze jej przedstawicieli odpowiedzialnych za stosunki strony skarżącej z sekretariatem rejestru służącego przejrzystości. Zatem wzmianka dotycząca funkcji przedstawicieli strony skarżącej, a mianowicie – odpowiednio – „dyrektora wykonawczego” i „dyrektora do spraw handlowych” jej belgijskiej spółki zależnej, nie ma żadnego wpływu na okoliczność, że ich wyznaczenie przez stronę skarżącą na przedstawiciela prawnego i osobę odpowiedzialną za stosunki z Unią oznaczało zgodę strony skarżącej na to, aby reprezentowali ją oni w jej stosunkach z sekretariatem rejestru służącego przejrzystości.
- 31 W tym względzie argumentu strony skarżącej, zgodnie z którym jej przedstawiciele byli upoważnieni wyłącznie do odbierania wiadomości w imieniu jej belgijskiej spółki zależnej i do reprezentowania tejże, nie można obronić. Po pierwsze bowiem, jak przypomniano w pkt 28 powyżej, podmioty zarejestrowane ponoszą odpowiedzialność za prawidłowość przekazanych przez siebie informacji.
- 32 Po drugie, wniosek, że S. i B. reprezentowali stronę skarżącą i działali w jej imieniu, potwierdza fakt, iż – jak słusznie zauważyła Komisja – sekretariat rejestru służącego przejrzystości przesłał w dniu 14 lipca 2022 r. wiadomość elektroniczną stronie skarżącej na adres skrzynki poczty elektronicznej S., jej przedstawiciela wskazanego jako „przedstawiciela prawnego”, w celu poinformowania strony skarżącej o decyzji w sprawie wszczęcia wobec niej postępowania wyjaśniającego i zawieszenia jej rejestracji tytułem środka zapobiegawczego. W dniu 28 lipca 2022 r. to właśnie S. przesłał w odpowiedzi na przekazane pismo wiadomość elektroniczną do członków sekretariatu rejestru służącego przejrzystości, w której poprosił ich o zapoznanie się z załączoną „oficjalną odpowiedzią” strony skarżącej w świetle postępowania wszczętego wobec niej przez wspomniany sekretariat. Należy dodać, że oficjalna odpowiedź, o której mowa, została podpisana konkretnie przez S. i B.
- 33 Ponadto należy zauważyć, że zaskarżona decyzja, przesłana na adres: „Lukoil, Bulwar Sretenskich, 11, 101000 Moskwa, Rosja”, została przekazana na adresy skrzynek poczty elektronicznej S. i B., wymienione w wyciągu z rejestru.
- 34 W trzeciej kolejności strona skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nie została wystarczająco uzasadniona, ponieważ zawiera ona wyłącznie ogólne twierdzenia, i podkreśla, iż w dniu 31 marca 2023 r. zażądała od sekretariatu rejestru służącego przejrzystości sprawozdania z postępowania wyjaśniającego, które to sprawozdanie zostało jej przekazane w dniu 25 kwietnia 2023 r. Uważa ona wobec tego, że bieg terminu do wniesienia skargi mógł rozpocząć się dopiero od dnia otrzymania rzeczonoego sprawozdania.
- 35 Argumentację tę należy odrzucić.
- 36 Po pierwsze, zaskarżoną decyzją jest decyzja zawarta w wiadomości elektronicznej z dnia 6 marca 2023 r., a nie sprawozdanie sekretariatu rejestru służącego przejrzystości z postępowania wyjaśniającego. Punkt 7.1 załącznika III do porozumienia międzyinstytucjonalnego przewiduje bowiem, że wspomniany sekretariat zamyka postępowanie wyjaśniające, podejmując „decyzję wraz z uzasadnieniem”, i powiadamia na piśmie zainteresowane strony o tej decyzji. Punkt 4.11

tego samego załącznika przewiduje, że sekretariat rejestru służącego przejrzystości przekazuje podmiotowi zarejestrowanemu kopię sprawozdania z postępowania wyjaśniającego jedynie „na wnioski tego podmiotu”. Okoliczność, że porozumienie międzyinstytucjonalne daje podmiotowi zarejestrowanemu możliwość złożenia wniosku o wydanie kopii sprawozdania z postępowania wyjaśniającego, nie ma więc żadnego wpływu na datę rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia skargi, którą jest dzień doręczenia decyzji przekazanej zgodnie z pkt 7.1 wspomnianego załącznika. Tym samym strona skarżąca nie może zasadnie podnosić, że terminy do wniesienia skargi powinny zostać zawieszane do chwili otrzymania przez nią sprawozdania z postępowania wyjaśniającego.

- 37 Po drugie, odpowiedź na pytanie dotyczące obliczania terminu do wniesienia skargi nie jest uzależniona od odpowiedzi na pytanie dotyczące wystarczającego charakteru uzasadnienia zawartego w wiadomości elektronicznej z dnia 6 marca 2023 r.
- 38 Tak czy inaczej, strona skarżąca miała pełną możliwość wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i, w stosownym wypadku, powołania się na okoliczność, że decyzja ta nie spełniała w pełni wymogu uzasadnienia, biorąc pod uwagę, po pierwsze, uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji – dotyczące, między innymi, działań strony skarżącej związanych z reprezentowaniem grup interesu, mających na celu wpływanie – bezpośrednio lub za pośrednictwem swojej belgijskiej spółki zależnej – na proces decyzyjny Unii, a także przekazu medialnego pokazującego ją jako potężnego lobbyście, wywierającego wpływ w imieniu rządu rosyjskiego, a po drugie, kontekst znany stronie skarżącej z uwagi na poprzedzającą wydanie zaskarżonej decyzji wymianę korespondencji elektronicznej z sekretariatem rejestru służącego przejrzystości.
- 39 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną ze względu na przekroczenie terminu do jej wniesienia, bez konieczności orzekania w przedmiocie jej dopuszczalności w zakresie, w jakim jest ona skierowana przeciwko rejestrowi służącemu przejrzystości.

W przedmiocie kosztów

- 40 Ponieważ niniejsze postanowienie zostało wydane przed doręczeniem skargi stronom pozwanym, wystarczy orzec, że strona skarżąca pokryje własne koszty zgodnie z art. 133 regulaminu postępowania. Okoliczność, iż strony pozwane zostały wezwane do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd w ramach środków organizacji postępowania przywołanych w pkt 3 powyżej, jest w tym względzie bez znaczenia.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

postanawia, co następuje:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.**
- 2) Oil company „Lukoil” PAO pokrywa własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 25 stycznia 2024 r.

Sekretarz
V. Di Bucci

Prezes
F. Schalin